Prima instanţă: Judecătoria Chișinău, sediul Central (Judecător Ceban Alexandru)
Dosarul nr. 2ri-243/25
2-19143024-02-2ri-26052025

D E C I Z I E

09 octombrie 2025 municipiul Chișinău

Completul specializat în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintelui completului, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorilor Bostan Angela și Ghedrovici Nicolae

soluționând, fără participarea părţilor, recursul declarat de avocatul Bot Alexandru, în interesele recurentului Struța Leonid, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 11 martie 2025, prin care s-a admis cererea depusă de lichidatorul Î.S. „Sarmat”, Șeremet Vasile privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii, în cauza intentată la cererea de chemare în judecată depusă de lichidatorul Î.S. „Sarmat”, Șeremet Vasile către Struța Leonid și Gabura Angela, cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil,

C O N S T A T Ă:

Circumstanțele cauzei:

La 5 martie 2023, lichidatorul Î.S. „Sarmat”, Șeremet Vasile, a înaintat cerere de chemare în judecată către Struța Leonid și Gabura Angela, privind atragerea la răspundere subsidiară a administratorului debitorului Î.S. „Sarmat”, Struța Leonid, prin încasarea, din contul pârâtului Struța Leonid în beneficiul Î.S. „Sarmat” a sumei de 37 714 987, 27 lei.

Totodată, lichidatorul Î.S. „Sarmat”, Șeremet Vasile în cererea de chemare în judecată, a solicitat aplicarea sechestrului pe bunurile și mijloace financiare ale pârâtului Struța Leonid în limita valorii acțiunii, în sumă de 37 714 987, 27 lei.

În motivarea cererii privind asigurarea acțiunii, partea reclamantă a indicat că până în prezent, administratorul Struța Leonid nu a predat lichidatorului Șeremet Vasile nici un activ al debitorului și nu au transmis ștampila, documentația financiar - contabilă, fapt ce face imposibilă urmărirea silită prin poprire a mijloacelor bănești, altor bunuri mobile care sunt datorate debitorului ori sunt deținute în numele său de un

terț sau pe care acesta din urma i le va datora în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente.

Partea reclamantă a relevat că instanța de insolvabilitate este în drept să autorizeze, în mărimea creanțelor neacoperite, executarea silită din bunurile pârâtului Struța Leonid, culpabil de neîndeplinirea obligațiilor de depunere a cererii introductive și netransmiterea actelor solicitate de lichidator, inclusiv din mijloacele bănești în numerar și fără numerar, în monedă națională sau în valută străină, și, după caz, din patrimoniul acestora plata creanțelor înregistrate în tabelul definitiv consolidate.

Partea reclamantă a explicat că necesitatea aplicării măsurilor de asigurare reiese cu certitudine din acțiunile și inacțiunile ilegale ale pârâtului, constând în neprezentarea actelor contabile și în eschivarea, cu rea-credință, de la obligațiile stabilite de Legea insolvabilității față de membrii organelor de conducere.

Partea reclamantă a precizat că neaplicarea măsurilor de asigurare ar face imposibilă executarea unei eventuale hotărâri judecătorești favorabile.

În materie de drept, lichidatorul Î.S. „Sarmat”, Șeremet Vasile, și-a întemeiat cererea pe prevederile art. 159 alin. (4) și art. 249 alin. (1) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, precum și pe dispozițiile art. 174–175 din Codul de procedură civilă.

Soluția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 11 martie 2025, s-a admis cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii depusă de lichidatorul Î.S. „Sarmat”, Șeremet Vasile, s-a aplicat sechestru pe bunurile mobile și imobile, precum și pe mijloacele bănești aflate în conturile bancare ale pârâtului Struța Leonid, în mărime de 37 714 987, 27 (treizeci și șapte milioane șapte sute paisprezece mii nouă sute optzeci și șapte, 27) lei.

Calea de atac exercitată:

Exprimându-și dezacordul față de soluția primei instanțe, la 14 mai 2025, avocatul Bot Alexandru, în interesele recurentului Struța Leonid, a declarat recurs, solicitând anularea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 11 martie 2025, cu emiterea unei noi decizii de respingere a cererii de asigurare a acțiunii.

În motivarea cererii de recurs, partea recurentă a indicat că, aplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii prin sechestrarea integrală a patrimoniului pârâtului Struţa Leonid se bazează pe premise juridice fragile şi contravine principiilor stabilite atât de legislaţia internă, cât şi de standardele Convenţiei Europene a Drepturilor Omului.

Partea recurentă a invocat că încheierea contestată nu îndeplineşte criteriile de necesitate, proporţionalitate şi raţionalitate impuse de Hotărârea Plenului Curţii Supreme de Justiție nr. 32 din 24 octombrie 2003 cu privire la aplicarea de către instanţele judecătoreşti a legislaţiei ce reglementează asigurarea acţiunii la judecarea cauzelor civile, precum și de jurisprudenţa CtEDO, fiind în esenţă nejustificată şi formală.

Partea recurentă a relevat că potrivit Hotărârii Plenului CSJ nr. 32, măsurile de asigurare pot fi dispuse doar dacă există un pericol real şi iminent de neexecutare a unei viitoare hotărâri, legat de riscul dispariţiei, degradării, înstrăinării sau risipirii bunurilor.

Partea recurentă a susținut că în prezenta cauză, motivarea judecătorului se rezumă la necooperarea pârâtului cu lichidatorul prin nepredarea documentelor contabile şi a ştampilei şi la o presupunere abstractă a „relei-credinţe”.

Partea recurentă a menționat că niciun fapt concret nu dovedeşte că Struţa Leonid a înstrăinat bunuri, le-a ascuns sau a acţionat în mod intenţionat pentru a împiedica executarea unei eventuale hotărâri, iar lipsa documentelor contabile, nu constituie *per se* o dovadă a unui risc iminent de diminuare a patrimoniului. Hotărârea Plenului subliniază că aprecierea pericolului trebuie să se bazeze pe circumstanţe obiective, nu pe presupuneri sau afirmaţii generale, iar instanţa nu a identificat, de exemplu, transferuri recente de bunuri, închideri de conturi bancare sau alte acţiuni concrete care să justifice temeinic sechestrul.

Partea recurentă a explicat că art. 1 din Protocolul adițional la CEDO garantează dreptul la proprietate, iar orice ingerinţă a statului, inclusiv măsuri de sechestru, trebuie să fie proporțională și justificată de un interes public imperios. Aplicarea unui sechestru în valoare de 37 714 987, 27 lei, fără o evaluare concretă a capacităţii patrimoniale a pârâtului, fără identificarea cercului de persoane potenţial responsabile de răspundere subsidiară, în ordinea art. 247 din Legea insolvabilităţii, precum şi fără a stabili corelaţia dintre valoarea solicitată şi bunurile existente, contravine acestui principiu. Judecătorul a dispus sechestrarea în limita întregii sume cerute, fără a ține cont de posibila disproporţie între creanţele nestinse şi masa debitoare.

Astfel, partea recurentă a considerat că a fost încălcat principiul echilibrului dintre drepturile părţilor, protejat de art. 6 CEDO, deoarece afectează grav dreptul la proprietate al pârâtului în absenţa unui risc demonstrat.

Partea recurentă a notat că Hotărârea Plenului CSJ nr. 32 precizează, de asemenea, că măsurile de asigurare trebuie să fie în corelație directă cu obiectul acțiunii. În speţă, obiectul acţiunii este tragerea la răspundere subsidiară a lui Struţa Leonid pentru gestionarea defectuoasă a Î.S. „Sarmat”. Astfel, partea recurentă a invocat că instanţa nu a analizat dacă există alte modalităţi mai puţin invazive de asigurare a acţiunii, de exemplu, blocarea temporară a unor conturi specifice, conform art. 175 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care prevede opţiuni multiple şi flexibile de asigurare a acţiunii.

Partea recurentă a precizat că un alt aspect esenţial este lipsa unei analize concrete a riscului de neexecutare. Judecătorul a invocat „eschivarea cu rea-credinţă” a pârâtului, dar la dosar nu există probe ale unui *periculum in mora* - condiţie esenţială pentru aplicarea măsurilor asiguratorii.

Partea recurentă a indicat că, instanța nu a evaluat impactul asupra drepturilor fundamentale ale pârâtului, or, sechestrarea integrală a patrimoniului poate afecta grav dreptul la un trai decent sau la libera circulaţie a bunurilor, fără o justificare solidă.

Partea recurentă a evidențiat că la întreţinerea lui Struţa Leonid se află doi copii, iar referitor la datele Biroului Naţional de Statistică doar minimul de existenţă lunar al familiei Struța, pentru anul 2024, a urcat la cheltuieli de 13 631,50 lei. Or, venitul anual, cel puţin pentru anul 2024, al familiei Struţa, unde doar Struţa Leonid şi Struţa Ana, beneficiază de venituri salariale, echivalează cu suma de 488 599,07 lei.

Partea recurentă a făcut referire la art. 2 din Legea nr. 152 cu privire la minimul de existenţă și jurisprudența Curții Constituționale, evidențiind că potrivit acesteia valoare constituţională, demnitatea umană nu se limitează la necesitățile de supravieţuire. Dimpotrivă, aceasta include şi necesităţile social-culturale ale persoanelor apte de muncă.

Din aceste considerente, partea recurentă a notat că povara financiară lunară a familiei Struţa nu se rezumă la cheltuielile de minim de existenţă, fiind considerabil mai mare. În particular, a accentuat că la moment familia Struţa a contractat mai multe credite bancare, care generează obligaţii de plată lunare scadente în mărime sumară de 10 397,98 lei.

Partea recurentă a relevat că unica raţiune a judecătorului în motivarea soluţiei de aplicare a sechestrului s-a rezumat la pretinsul fapt că pârâtul Struţa Leonid s-ar eschiva de la procesul de insolvabilitate şi colaborare cu lichidatorul, fapt care pune la îndoială buna-credinţă a acestuia şi implicit creează premise în vederea aplicării măsurilor de asigurare.

Astfel, la acest capitol partea recurentă a precizat că lichidatorul Î.S. „Sarmat”, Şeremet Vasile, a anexat doar o singură notificare adresată lui Leonid Struţa, datată cu 10 februarie 2022, în condiţiile în care acţiunea de atragere la răspundere subsidiară datează cu 3 ani mai târziu, astfel notificarea din 10 februarie 2022, care nici nu a ajuns să fie înmânată pârâtului Struţa Leonid şi-a pierdut din actualitate pentru a fi pusă la baza unei măsuri de asigurare a acţiunii, dictată trei ani mai târziu la 11 martie 2025.

Partea recurentă a invocat că prevederile art. 22 din Codul Civil, nu se rezumă doar la posibilitatea expedierii unei scrisori cu aviz recomandat, ci presupune un spectru mult mai larg de instrumente. Astfel, în trei ani de la unica şi ultima notificare a lui Struța Leonid despre necesitatea transmiterii de bunuri sau acte, lichidatorul a avut suficient timp şi mecanisme care să asigure comunicarea notificării către pârâtul Struţa Leonid, pentru a putea susține existența unei neglijențe delictuale autentice din partea acestuia.

Partea recurentă a menționat că instanţa a justificat sechestrul patrimoniului lui Struţa Leonid prin invocarea unui comportament de „eschivare cu rea-credinţă” din partea acestuia, susţinând că ar fi obstrucţionat procesul de insolvabilitate. Totuşi, această concluzie nu este susţinută de dovezi concrete şi nici de un context factologic

coerent, contrazicând principiile dreptului la un proces echitabil şi dreptului la proprietate.

Partea recurentă a susținut că în timp de trei ani dintre notificare şi aplicarea sechestrului demonstrează lipsa urgenţei şi a unei legături cauzale între presupusa necooperare şi riscul de neexecutare a hotărârii, or, potrivit CEDO *(Riera Blume v. Spania*), măsurile asigurătorii trebuie să fie proporţionale şi tempestive, aplicându-se doar dacă există un risc iminent, în acest caz, lichidatorul a avut trei ani pentru a iniţia proceduri suplimentare, de exemplu cereri de sancţiuni contravenţionale, solicitări de intervenţie a autorităţilor, dar nu a făcut acest lucru. Acest decalaj temporal contrazice ideea unei „rele-credinţe" active, deoarece inacţiunea lichidatorului sugerează că nu a existat un pericol real de diminuare a patrimoniului.

Mai mult, partea recurentă a explicat că instanţa a ignorat obligaţia de a evalua întregul context al comunicărilor, având în vedere că art. 22 alin. (2) din Codul civil permite notificarea prin „orice mijloace adecvate circumstanţelor", inclusiv e-mail, mesaje text sau convorbiri telefonice, iar în trei ani, lichidatorul nu a încercat să contacteze pârâtul prin alte metode, nici măcar să verifice dacă adresa sau datele de contact sunt actuale. Această pasivitate contrazice pretenţia de „rea-credinţă" a pârâtului, deoarece instanţele sunt obligate, potrivit CEDO *(McDonald* v. *Franţa*), să evite concluzii bazate pe prezumţii nejustificate, în absenţa unor eforturi rezonabile de a stabili comunicarea.

Partea recurentă a subliniat că presupunerea relei-credințe trebuie să se sprijine pe dovezi clare, cum ar fi înregistrări ale refuzurilor repetate, documente care atestă ascunderea bunurilor sau declarații ale martorilor, însă la dosar nu există astfel de probe. Singura notificare neconfirmată nu poate justifica aplicarea unei măsuri atât de drastice precum sechestrul integral.

Partea recurentă a concluzionat că invocarea relei-credințe constituie un argument circular, întrucât instanța a prezumat că pârâtul nu a cooperat, fără a verifica dacă acesta a fost notificat în mod corespunzător sau dacă a manifestat intenția de a se eschiva. Lipsa oricăror încercări suplimentare de comunicare din partea lichidatorului, coroborată cu decalajul temporal și absența probelor concludente, face ca instituirea sechestrului să apară ca o măsură arbitrară și disproporționată.

În materie de drept, avocatul Bot Alexandru, în interesele recurentului Struța Leonid, și-a întemeiat cererea de recurs pe prevederile art. 181 și art. 427 lit. c) din Codul de procedură civilă.

Poziția intimatului pe marginea recursului:

La 1 octombrie 2025, lichidatorul Î.S. „Sarmat", Șeremet Vasile a depus referință asupra cererii de recurs, prin care a solicitat respingerea recursului declarat de Struța Leonid și menținerea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 11 martie 2025.

Verificarea condițiilor de exercitare a recursului:

Conform fișei de repartizare repetată a dosarului, la 16 septembrie 2025, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, cererea de recurs a fost repartizată spre examinare, în mod automat-aleatoriu judecătorului raportor Mîra Ghenadie.

În conformitate cu art. 423 alin. (1) din Codul de procedură civilă „***încheierea dată în primă instanță poate fi atacată cu recurs, separat de hotărâre****, de către părți şi de ceilalți participanți la proces* ***în cazurile prevăzute*** *de prezentul cod* ***şi de alte legi****, precum şi în cazurile în care încheierea face imposibilă desfășurarea de mai departe a procesului. Ea se examinează în recurs conform regulilor stabilite de prezentul capitol*".

Potrivit art. 424 alin. (1) din Codul de procedură civilă, „*Curțile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii*".

În conformitate cu art. 8 alin. (2) al Legii insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012 „*încheierile instanței de insolvabilitate pot fi atacate cu recurs* ***în termen de 15 zile de la data comunicării*** *şi numai în cazurile expres prevăzute de prezenta lege. Termenul de recurs, precum şi recursul declarat nu suspendă executarea încheierilor instanței de insolvabilitate*".

Completul judiciar constată că Judecătoria Chișinău, sediul Central, a emis încheierea recurată la data de 11 martie 2025 și a fost comunicată recurentului la data de 5 mai 2025 (f.d. 37), iar recursul a fost declarat la 14 mai 2025, respectiv în a 9-a zi de la comunicarea încheierii, cu respectarea prevederilor art. 8 alin. (2) al Legii insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012.

Totodată, Completul judiciar reține că cererea de recurs a fost semnată de avocatul Bot Alexandru, care acționează în interesele recurentului Struța Leonid în baza mandatului anexat la materialele cauzei (f.d. 38).

La fel, se atestă că, recurentul a depus dovada achitării taxei de timbru în sumă de 200 de lei, în conformitate cu prevederile art. 2 din Legea taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023.

În condițiile descrise mai sus, Completul specializat concluzionează că sunt întrunite condițiile de exercitare a recursului declarat de avocatul Bot Alexandru, în interesele recurentului Struța Leonid, motiv pentru care recursul urmează a fi examinat în fond.

Aprecierea instanței de recurs:

Analizând legalitatea și temeinicia încheierii atacate, în raport cu argumentele invocate în cererea de recurs și cu cadrul legal aplicabil raportului juridic litigios, Completul specializat în materie de insolvabilitate consideră că recursul declarat de avocatul Bot Alexandru, în interesele recurentului Struța Leonid împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 11 martie 2025, este neîntemeiat şi urmează a fi respins, cu menţinerea încheierii instanţei de fond, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, „*procesul de insolvabilitate se desfăşoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă şi cu cele ale prezentei legi*”.

Potrivit art. 424 alin. (1) din Codul de procedură civilă, „*Curţile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii*”.

În condițiile art. 426 din Codul de procedură civilă, „*(2) Recursul se depune la instanţa a cărei încheiere se atacă. (3) Recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor*”.

Conform art. 427 lit. a) din Codul de procedură civilă, „*Instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept: a) să respingă recursul şi să menţină încheierea*”.

Cercetând starea de fapt în baza materialelor și lucrărilor dosarului, Completul de judecată constată că, la 5 martie 2023, lichidatorul Î.S. „Sarmat”, Șeremet Vasile, a înaintat cerere de chemare în judecată către Struța Leonid și Gabura Angela, privind atragerea la răspundere subsidiară a administratorului debitorului Î.S. „Sarmat”, Struța Leonid, prin încasarea, din contul pârâtului Struța Leonid în beneficiul Î.S. „Sarmat” a sumei de 37 714 987, 27 lei.

Totodată, lichidatorul Î.S. „Sarmat”, Șeremet Vasile a solicitat aplicarea sechestrului pe bunurile și mijloace financiare ale pârâtului Struța Leonid în limita valorii acțiunii, în sumă de 37 714 987, 27 lei.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 11 martie 2025, s-a admis cererea privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii depusă de lichidatorul Î.S. „Sarmat”, Șeremet Vasile, s-a aplicat sechestru pe bunurile mobile și imobile, precum și pe mijloacele bănești aflate în conturile bancare ale pârâtului Struța Leonid, în mărime de 37 714 987, 27 (treizeci și șapte milioane șapte sute paisprezece mii nouă sute optzeci și șapte, 27) lei.

Astfel, stabilind corect starea de fapt și de drept și analizând cauza prin prisma cadrului normativ incident, instanța de recurs constată că încheierea primei instanțe a fost pronunțată cu respectarea dispozițiilor legale și în concordanță cu probele administrate.

În conformitate cu art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilităţii nr. 149 din 29 iunie 2012, „*(1) La cererea administratorului insolvabilităţii/lichidatorului, a comitetului creditorilor sau a oricărui creditor care are interes legitim, instanţa de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere şi/sau de supraveghere, precum şi de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre următoarele acţiuni: a) folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal; b) desfăşurarea unei activităţi comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului; c) majorarea fictivă a pasivelor debitorului şi/sau deturnarea (ascunderea) unei părţi*

din activul debitorului; d) procurarea de fonduri pentru debitor la preţuri exagerate; e) ţinerea unei contabilităţi fictive sau contrare prevederilor legii, precum şi contribuirea la dispariţia documentelor contabile, a documentelor de constituire; f) dispunerea continuării unei activităţi a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată; g) dispunerea, în luna precedentă încetării plăţilor, de a se plăti cu preferinţă unui creditor în dauna celorlalţi creditori; h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14; i) comiterea cu intenţie a altor fapte care au cauzat insolvabilitatea debitorului".

Conform art. 249 alin. (1) din Legea insolvabilităţii, „*(1) Odată cu cererea formulată conform art.248, administratorul insolvabilităţii/lichidatorul sau, după caz, comitetul creditorilor poate cere instanţei de insolvabilitate să instituie măsuri asigurătorii asupra bunurilor din patrimoniul persoanelor urmărite conform art. 248. Cererea de măsuri asigurătorii poate fi formulată şi ulterior introducerii acţiunii prevăzute la art. 248*".

Potrivit art. 174 alin. (1) din Codul de procedură civilă „*(1) La cererea participanţilor la proces, judecătorul sau instanţa dispune în aceeaşi zi aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărîrii judecătoreşti*".

Conform art. 175 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă, „*în vederea asigurării acţiunii, judecătorul sau instanţa este în drept: a) să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane*".

Iar art. 176 alin. (2) din Codul de procedură civilă prevede că „*Sechestrarea bunurilor se efectuează în limita valorii revendicărilor din acţiune*".

Din sensul normelor legale citate, Completul de judecată notează că asigurarea acțiunii constă dintr-o totalitate de măsuri silite temporare, dispuse de către judecător sau instanța de judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive și aceste măsuri au următoarele particularități: sunt urgente, au un caracter temporar, au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului și urmează să fie în concordanță cu obiectul acțiunii.

Indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ține de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare, sarcina probațiunii întru aplicarea măsurii de asigurare fiind pusă pe seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente și să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului ținut de substanța obiectului acțiunii este la latitudinea instanței de judecată.

Astfel, Completul de judecată relevă că, la pronunțarea încheierii privind aplicarea sau neaplicarea măsurilor de asigurare, judecătorul urmează să verifice: raționalitatea și temeinicia cerințelor solicitantului privind aplicarea măsurilor de asigurare; probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării acestora; existența pericolului *in mora* (riscul de dispariție, degradare, înstrăinare, risipire a bunului sau de proastă administrare); asigurarea unui echilibru între părțile cointeresate; preîntâmpinarea atingerii intereselor publice ori ale unor terți în cazul aplicării măsurilor de asigurare; măsura în care modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate este în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea efectivă a scopului măsurilor de asigurare.

În același timp, asigurarea acțiunii trebuie să corespundă scopului legitim şi să fie proporțională, adică ingerințele în drepturile pârâtului trebuie să fie echilibrate într-o măsură rezonabilă de protecția anticipată a drepturilor reclamantului. Depăşirea scopului asigurării acţiunii va echivala cu o încălcare gravă a drepturilor părţii opuse în cadrul procesului.

Aici Completul de judecată notează că, deși principiile generale de asigurare a cererii în insolvabilitate sunt similare celor prevăzute la art. 174 din Codul de procedură civilă, există diferențe esențiale care țin de specificul procedurii de insolvabilitate. Măsurile în acest context au un scop mai larg, protejând toți creditorii și prevenind fraudarea masei credale prin tranzacții abuzive sau transferuri suspecte de active.

Reieșind din conținutul cererii de atragere la răspundere subsidiară și din copiile înscrisurilor anexate la aceasta, lichidatorul Î.S. „Sarmat”, Șeremet Vasile, susține că fostului administrator al debitorului, Struța Leonid, îi este imputabilă apariția stării de insolvabilitate a întreprinderii. În temeiul acestor susțineri, lichidatorul solicită încasarea din contul personal al acestuia a sumei de 37 714 987,27 lei, destinată acoperirii creanțelor creditorilor.

Prin urmare, raportând principiile expuse anterior la circumstanțele concrete ale cauzei, Completul judiciar reține că obiectul litigiului îl constituie suma de 37 714 987,27 lei, o valoare considerabilă prin natura sa, iar un asemenea cuantum determină necesitatea instituirii unei protecții asigurătorii adecvate, menite să prevină riscul real al imposibilității executării viitoare a hotărârii judecătorești și să garanteze efectivitatea drepturilor creditorilor.

Astfel, cu referire la susținerile recurentului privind caracterul pretins nejustificat și disproporționat al măsurii de sechestru, Completul de judecată reține că instanța de fond a apreciat în mod corect, raportat la cuantumul excepțional al pretențiilor și la lipsa cooperării pârâtului, că măsura sechestrului este singurul instrument eficient de garantare a executării unei eventuale hotărâri favorabile reclamantului.

În opinia Completului judiciar, caracterul substanțial al sumei justifică o măsură asiguratorie pe patrimoniul pârâtului, în condițiile art. 249 alin. (1) din Legea

insolvabilității, fără ca aceasta să fie calificată drept disproporționată, ci adecvată scopului legitim urmărit.

Cu privire la argumentul recurentului privind pretinsa încălcare a dreptului de proprietate garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la CEDO, Completul de judecată reține că orice măsură de sechestru constituie o ingerință temporară și legitimă, permisă de jurisprudența CtEDO, atunci când servește unui interes public major, respectiv protejarea creditorilor într-o procedură de insolvabilitate.

Completul judiciar subliniază că aplicarea sechestrului pe bunurile mobile și imobile, precum și pe mijloacele bănești aflate în conturile bancare ale pârâtului nu produce o deposedare, ci doar conservă bunurile până la soluționarea definitivă a litigiului, menținând astfel echilibrul între interesele creditorilor și drepturile patrimoniale ale pârâtului.

Cu referire la invocarea de către recurent a situației familiale și a veniturilor modeste ale familiei Struța, Completul de judecată reține că aceste împrejurări, deși relevante în context social, nu pot prevala asupra caracterului imperativ al măsurilor asigurătorii dispuse în cadrul unei proceduri de insolvabilitate. Măsura sechestrului nu are un caracter punitiv și nu urmărește afectarea condițiilor de existență ale pârâtului sau ale membrilor familiei acestuia, ci are scop exclusiv de conservare a patrimoniului până la soluționarea definitivă a litigiului. Întrucât măsura nu presupune o deposedare efectivă, ci doar o limitare temporară a dreptului de dispoziție, invocarea unor cheltuieli familiale curente ori a necesităților de trai nu poate constitui temei pentru excluderea aplicării unei garanții procesuale destinate protejării creditorilor.

În ceea ce privește critica recurentului legată de lipsa unor dovezi concrete privind notificarea pârâtului referitor la predarea documentelor contabile și a activelor, Completul de judecată constată că această chestiune excede scopului prezentului recurs, care vizează exclusiv legalitatea aplicării măsurii asigurătorii, și nu stabilirea vinovăției pârâtului ori a faptului material al predării sau nepredării actelor. La etapa dispunerii măsurilor de asigurare, instanța nu este chemată să stabilească existența faptelor prejudiciabile, ci doar să aprecieze dacă există o probabilitate suficientă ca lipsa cooperării să pună în pericol executarea unei eventuale hotărâri judecătorești. Or, chiar și în absența unei dovezi formale de notificare recepționată, conduita pasivă a pârâtului, manifestată prin neprezentarea documentelor contabile și lipsa oricărui răspuns la demersurile lichidatorului, justifică temerea rezonabilă că, în lipsa sechestrului, bunurile ar putea fi înstrăinate. Astfel, în contextul particular al procedurii de insolvabilitate, unde protejarea masei credale are caracter prioritar, lipsa unei dovezi scrise a comunicării nu poate anihila riscul obiectiv rezultat din atitudinea necooperantă a pârâtului.

Mai mult decât atât, recurentul invocă, în mare parte, argumente care vizează temeinicia cererii de atragere la răspundere subsidiară, cerere care, însă, nu a fost încă examinată în fond de către instanța de insolvabilitate, singura competentă să o

soluționeze. În consecință, instanța de recurs se află în imposibilitatea de a se pronunța asupra argumentelor formulate în acest sens în cadrul prezentei căi de atac.

Prin urmare, Completul de judecată apreciază că susținerile recurentului nu sunt de natură să răstoarne concluziile primei instanțe și nu pot afecta valabilitatea măsurii asigurătorii dispuse, care se menține ca fiind proporțională, necesară și legal întemeiată.

Prin prisma celor relatate, instanța de recurs reține că soluția adoptată de prima instanță prin încheierea contestată, este compatibilă cu respectarea garanțiilor unui proces echitabil în sensul prevederilor art. 6§1 CEDO și nu este de natură să aducă atingere dreptului recurentului de acces liber la justiție, garantat de art. 20 din Constituție, or, simpla nemulțumire a părților de soluția adoptată de instanțele inferioare, nu poate constitui motiv de admiterea a cererii de recurs, iar prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri.

În consecință, raportând circumstanţele de fapt ale cauzei la prevederile legale enunţate mai sus şi ţinând cont de faptul că concluziile expuse în încheierea instanţei de fond sunt legale și întemeiate, actul procesual al instanței de fond răspunde pe deplin exigențelor de motivare și legalitate, iar argumentele invocate de către recurent, urmare a analizei detaliate au fost apreciate de Completul specializat ca fiind lipsite de substanță juridică obiectivă, instanța de recurs concluzionează despre faptul că recursul declarat de avocatul Bot Alexandru, în interesele recurentului Struța Leonid, este neîntemeiat, motiv din care acesta urmează a fi respins, menţinând integral încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 11 martie 2025.

În conformitate cu prevederile art. 427 lit. a) și art. 428 din Codul de procedură civilă, Completul specializat în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice al Curții de Apel Centru,

D E C I D E :

Se respinge recursul declarat de avocatul Bot Alexandru, în interesele recurentului Struța Leonid.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 11 martie 2025.

Decizia este irevocabilă.

Preşedintele completului, judecătorul Mîra Ghenadie

Judecătorii Bostan Angela

Ghedrovici Nicolae